ſure maea ette, mis temmale olli juhhatatud. Temma ſeiſis piſſut aega ſelle ees, watas ſedda immeks-pannes, ja mötles ommaſt meleſt: „oh niſuggune mees kel ni ſuur maea on, egga ſe ommeti meie weikeſt waeſt urtſikut meie käeſt ei riſu; mis temma ſeſt kül holib.“

Südda täis lotuſt astus temma ſiſſe ja küſſis maeaiſſanda järrel, „mis ſa ſiis tahhad temmaſt,“ küſſis ſullane waljuste waeſe poiſi käeſt; „temmal on ka muudki ammetit kui kerjajapoiste jutto kuulda.“

Jürri ſüddame peale langes ſe „kerjaja“ raskeste, ſeſt et ſe pölli ja nimmi kül pea temmale pärriſeks woiks jäda. Temma piddi praego ueste palluma, et tedda iſſanda jure ſaaks widud, kui waljud heäled toaſt temma körwa putuſid, ja üks ſuur paks emmand möda minnes tedda küſſis: „Mis ſa tahhad? kes ſa olled?“

„Minna ollen Pikkatigilt,“ ütles Jürri, „wannaeit ja minna olleme weel ühhes, agga nüüd peab koht ärramüdama.“

„Kas ſinna olled ſelle pikka Hanſujürri poeg, kes kahhe aasta eeſt ärra ſurri,“ küſſis meiſtri emmand terraſelt. „Jah, ja emma on ka ſurnud, ja wannaeit ükſi ellab weel, ja, — ja nüüd piddin minna meiſtrit palluma, et temma ommeti

kannataks ja kohha meie kätte jättaks; minna tahhan keik ükskord ärra tenida töga kui ma ſureks ſaan, ehk ka muido maksta kui ma kord töed jouan tehha! — jah wiſt! kinnitas temma ja punna touſis temma palgedeſſe, kui meiſtri emmand ja ſullane ſure heälega naerma hakkaſid.

„Tulle agga ſiſſe!“ ütles emmand, kui temma naeruſt jälle hingele ſai; „ſelle peale woib meiſter iſſe ſulle keige parremat otſuſt anda.“

Temma wiis Jürri tuppa, kus parwnik praego juſt pari joma ſöbraga istus.

„Siin on üks pois Pikkatigilt, kedda temma wannaeit läkkitanud ſind palluma, et ſa nende kohta mitte ei laſſe ärramüa, temma tahhab ſedda wölga ükskord töga tasſuda ehk muido maksta.“

„Sinna! näh immet! — ehk ſa olled wahheſt üks wöſſo ſeſt pikkaſt Hanſujürriſt kes luaga ühtlaſſe mäeſt alla pühhiti? Se teggi ka niſammoti; temma makſis ikka ſuga ja tö ja teoga teggi ikka wölgo peale, kumni ta wimaks wina läkkatas! Kuida känd nenda wöſſo; küllap ſinna teekſid karwapealt niſammoti, kui iſſa.“

„Ei töeste mitte, meiſter,“ ütles Jürri töſſiſe melega: „Minno meleſt on wiin jälk aſſi, ja minna ei puduks temmaſſe mitte kui mulle ka